RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 237.041 van 17 januari 2017
in de zaak A. 214.602/XIV-36.152

In zake : Christiaan PAIROUX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Iris Exelmans
kantoor houdend te 3290 Diest
Schellekensberg 28
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. de POLITIEZONE 5396 DEMERDAL-DSZ
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Francine Dans
kantoor houdend te 3290 Diest
Engelandstraat 61
bij wie woonplaats wordt gekozen
2. het VLAAMSE GEWEST
3. de GOUVERNEUR VAN DE PROVINCIE VLAAMS-BRABANT
beiden bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Staelens
kantoor houdend te 8000 Brugge
Stockhouderskasteel, Gerard Davidstraat 46/1
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 19 december 2014 strekt tot de nietigverklaring van:

"1. de beslissing van 12 juni 2014 van het Politiecollege van de PZ Demerdal DSZ betreffende de weigering om verzoeker toe te laten prestaties uit te oefenen onder het stelsel van de vierdagenweek met premie vanaf 50 jaar in het kader van de eindeloopbaanregeling

2. […] de beslissing van 20 oktober 2014 van de Gouverneur van de Provincie Vlaams-Brabant waarbij beslist wordt de beslissing van 12 juni 2014 van het Politiecollege van de PZ Demerdal DSZ niet te schorsen."

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 231.360 van 27 mei 2015 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen verworpen.

Verzoeker heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partijen hebben een memorie van antwoord ingediend. Verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partijen hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 28 september 2016.

Staatsraad Kaat Leus heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Iris Exelmans, die verschijnt voor verzoeker, advocaat Dorien Briers, die *loco* advocaat Francine Dans verschijnt voor de eerste verwerende partij en advocaat Yasmine Vuylsteke, die *loco* advocaat Bart Staelens verschijnt voor de tweede en derde verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De feiten zijn weergegeven in het arrest van de Raad van State nr. 231.360 van 27 mei 2015.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Uiteenzetting van de exceptie opgeworpen door de tweede en derde verwerende partij

4. De tweede en de derde verwerende partij werpen op dat verzoeker, niettegenstaande in het arrest van de Raad van State nr. 231.360 van 27 mei 2015 werd vastgesteld dat hij afstand doet van het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing, hij om de voortzetting van de procedure vraagt en zich daarbij beperkt tot de volgende bewoordingen: “Verzoeker dient hierbij een verzoek tot voorzetting van de procedure in.” Dit verzoek werd aan de tweede en de derde verwerende partij dan ook ter kennis gebracht, hetgeen volgens hen impliceert dat zij een memorie dienden neer te leggen. Zij herhalen hierin dan ook hun standpunt dat het beroep niet ontvankelijk is voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, omdat tegen de weigering van de toezichthoudende overheid om de handeling van een lagere overheid te schorsen of te vernietigen volgens hen geen beroep tot nietigverklaring openstaat.

Beoordeling

5. Uit het in punt 4 genoemde arrest nr. 231.360 van 27 mei 2015 blijkt dat verzoeker op de terechtzitting van 6 mei 2015 afstand heeft gedaan van "het beroep" gericht tegen de tweede bestreden beslissing en dat met het genoemde arrest die afstand is ingewilligd.

In zijn laatste memorie bevestigt verzoeker dat zijn beroep tot nietigverklaring enkel gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

6. De exceptie gericht tegen de tweede bestreden beslissing is zonder voorwerp.

Onder de "bestreden beslissing" wordt hierna enkel de eerste bestreden beslissing begrepen. De middelen worden enkel ten aanzien van deze beslissing onderzocht.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

7. Verzoeker voert een schending aan van artikel VIII.XVI.1 RPPol, van artikel 6 van het koninklijk besluit van 29 januari 2014 'betreffende de vierdagenweek en het halftijds werken vanaf 50 of 55 jaar voor de personeelsleden van de geïntegreerde politie en van de algemene inspectie van de federale politie en van de lokale politie' (hierna: het koninklijk besluit van 29 januari 2014), van artikel 4 van de wet van 19 juli 2012 'betreffende de vierdagenweek en het halftijds werken vanaf 50 of 55 jaar in de openbare sector' (hierna: de wet van 19 juli 2012), van artikel 2 van het koninklijk besluit van 25 augustus 2012 'tot wijziging van het koninklijk besluit van 12 december 2001

tot uitvoering van werkgelegenheid en kwaliteit van het leven betreffende het stelsel van tijdskrediet, loopbaanvermindering en vermindering van arbeidsprestaties tot een halftijdse betrekking' (hierna: het koninklijk besluit van 25 augustus 2012) en "van het aldus gewijzigde artikel 4 van voornoemd KB van 12 december 2001", van artikel 2 van de richtlijn 2000/78/EG van de Raad van 27 november 2000 'tot instelling van een algemeen kader voor gelijke behandeling in arbeid en beroep' (hierna: de richtlijn 2000/78/EG), van de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht, het gelijkheidsbeginsel, van de artikelen 10 en 11*bis* van de Grondwet en van artikel 14 van het Europees Verdrag 'tot bescherming van de rechten van de Mens en de Fundamentele vrijheden' (hierna: EVRM).

Verzoeker zet uiteen dat de bestreden beslissing stelt dat hij niet voldoet aan de voorwaarde dat er een anciënniteit van achtentwintig jaar is vereist, doch dat deze geen rekening houdt met de vanaf 1981 gewerkte jaren in de private sector. Het staat vast dat op initiatief van het politiecollege naar aanleiding van de aanvraag, geen grondig en correct onderzoek werd gedaan naar de door verzoeker gewerkte jaren, noch die in de openbare sector noch die in de private sector. Bovendien werd er geen rekening gehouden met deze gewerkte jaren, zodat de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht schendt.

De formelemotiveringsplicht wordt voorts geschonden aangezien de bestreden beslissing geen rekening houdt met verzoekers volledige loopbaan en dus met alle gewerkte kalenderjaren.

Omdat de bestreden beslissing enkel rekening houdt met de jaren tewerkstelling in de openbare sector, schendt ze voorts artikel VIII.XVI.1 RPPol, artikel 4 van de wet van 19 juli 2012, alsook artikel "2" van het koninklijk besluit van 25 augustus 2012 volgens hetwelk elk kalenderjaar van tewerkstelling onder het stelsel van de private en de publieke sector in aanmerking dient te worden genomen.

Voorts acht verzoeker het gelijkheidsbeginsel geschonden doordat bij de berekening van de vereiste achtentwintig jaren dienstanciënniteit enkel rekening wordt gehouden met de jaren van tewerkstelling in de openbare sector, terwijl “voor personeelsleden in alle andere openbare diensten en de privésector, die de leeftijd van 50 jaar of ouder bereikt hebben en in aanmerking komen voor het viervijfdestelsel”, rekening wordt gehouden met de volledige beroepsloopbaan en dus met alle kalenderjaren van tewerkstelling onder het stelsel van de private sector en onder dat van de openbare sector. Ook wordt volgens verzoeker het gelijkheidsbeginsel geschonden aangezien een personeelslid tewerkgesteld bij een andere openbare dienst, zijn gehele beroepsloopbaan in aanmerking kan doen nemen terwijl zulks volgens verzoeker niet kan voor een personeelslid van de geïntegreerde politie.

Verzoeker betoogt tevens dat artikel 2 van de richtlijn 2000/78/EG eveneens is geschonden, daar het te dezen om indirecte discriminatie gaat. Enkel voor personeelsleden van de politiediensten is bepaald dat enkel de dienstanciënniteit geldt en niet voor alle andere personeelsleden (behorende tot andere openbare diensten en personeel uit de private sector).

Wat het gelijkheidsbeginsel betreft, is volgens verzoeker het verschil in behandeling niet objectief en redelijk verantwoord en schendt het verschil zelfs het doel van de wet van 19 juli 2012.

Voorts schendt de bestreden beslissing de formelemotiverings-plicht nu enerzijds wordt gemotiveerd dat enkel dienstjaren mogen worden aangerekend en anderzijds door de bestreden beslissing zelf, ook jaren gepresteerd bij een andere overheidsdienst - te weten verzoekers jaren bij De Post - in rekening worden gebracht. Hierdoor is volgens verzoeker de motivering tegenstrijdig wat nietigheid van de bestreden beslissing met zich meebrengt.

Tot slot, suggereert verzoeker - “indien de Raad van State het nodig acht” - om met een prejudiciële vraag het Grondwettelijk Hof te bevragen

of artikel 6 van het koninklijk besluit van 29 januari 2014 en artikel 4 van de wet van 19 juli 2012 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en artikel 14 EVRM schenden, door te bepalen dat bij de berekening van de anciënniteit enkel rekening dient te worden gehouden met de dienstanciënniteit binnen de politie, terwijl voor alle andere personeelsleden in de publieke en private sector rekening wordt gehouden met de beroepsloopbaan en aldus met alle kalenderjaren van tewerkstelling, zowel in de private sector als in de publieke sector.

8. In zijn memorie van wederantwoord en in zijn laatste memorie herhaalt verzoeker integraal het in zijn inleidend verzoekschrift uiteengezette standpunt.

Beoordeling

9. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van dit middel op grond van de overwegingen van het tussenarrest nr. 231.360 van 27 mei 2015 dat het letterlijk citeert:

> "*De schending van de artikelen 4 van de wet van 19 juli 2012 en VIII.XVI.1 RPPol*
>
> 8. Verzoeker voert in wezen aan dat de bestreden beslissing strijdt met artikel VIII.XVI.1 RPPol en met artikel 4, § 3, van de wet van 19 juli 2012 doordat ze ten onrechte stelt dat verzoeker slechts over een dienstanciënniteit van 26 jaar en één maand zou beschikken en dat geen rekening werd gehouden met de gewerkte jaren in de private sector.
>
> 9. De artikelen 2, eerste en vierde lid en 4, §§ 1 en 3, van de wet van 19 juli 2012 luiden:
>
> 'Art. 2. Deze wet is van toepassing op het federaal administratief openbaar ambt, zoals gedefinieerd in artikel 1 van de wet van 22 juli 1993 houdende bepaalde maatregelen inzake ambtenarenzaken.
>
> […]
>
> De Koning kan, bij een in Ministerraad overlegd besluit, onder de nadere regelen en voorwaarden die Hij bepaalt, de vierdagenweek bepaald in de artikelen 4 tot 6 en het halftijds werken vanaf 50 of 55 jaar bepaald in de artikelen 7 en 8, geheel of gedeeltelijk van toepassing maken op alle of bepaalde personeelsleden van het operationeel kader en van het administratief en logistiek kader van de politiediensten bedoeld in artikel 116 van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus, of op die van één van beide voornoemde kaders en van de algemene inspectie van de federale politie en van de lokale politie bedoeld in artikel 143 van diezelfde wet van 7 december 1998.'

Art. 4. § 1. De in vast verband benoemde personeelsleden die voltijds tewerkgesteld zijn en de personeelsleden die in dienst genomen zijn met een arbeidsovereenkomst en voltijds tewerkgesteld zijn, hebben het recht om vier vijfde te verrichten van de prestaties die hun normaal worden opgelegd. De prestaties worden verricht over vier werkdagen per week.

In afwijking van het eerste lid, kunnen de personeelsleden van de politiediensten een andere spreiding op weekbasis vragen van de prestaties die zij in het raam van de vierdagenweek verrichten.

[…]

§ 3. Het vastbenoemd personeelslid dat de leeftijd van 50 jaar heeft bereikt, kan gebruik maken van de vierdagenweek, bedoeld in het § 1, tot de datum van de al dan niet vervroegde oproststelling wanneer het vastbenoemd personeelslid op de begindatum van dit verlof voldoet aan één van de volgende voorwaarden :

1° het heeft een dienstanciënniteit van ten minste achtentwintig jaar;

2° het is voorafgaand aan de vierdagenweek actief in een zwaar beroep gedurende minstens vijf jaar in de voorafgaande tien jaar of gedurende minstens zeven jaar in de daaraan voorafgaande vijftien jaar.

Voor de toepassing van het eerste lid, 2°, wordt als zwaar beroep beschouwd :

1° het werk in wisselende ploegen, meer bepaald de ploegenarbeid in minstens twee ploegen van minstens twee vastbenoemde personeelsleden, die hetzelfde werk doen, zowel qua inhoud als qua omvang en die elkaar in de loop van de dag opvolgen zonder dat er een onderbreking is tussen de opeenvolgende ploegen en zonder dat de overlapping meer bedraagt dan één vierde van hun dagtaak, op voorwaarde dat het vastbenoemd personeelslid van ploegen alterneert;

2° het werk in onderbroken diensten waarbij het vastbenoemd personeelslid permanent werkt in dagprestaties waarvan de begintijd en de eindtijd minimum elf uur uit elkaar liggen met een onderbreking van minstens drie uur en minimumprestaties van zeven uur. Onder permanent verstaat men dat de onderbroken dienst de gewone arbeidsregeling van het vastbenoemd personeelslid is en dat het niet occasioneel in een dergelijke dienst wordt tewerkgesteld;

3° het werk met prestaties tussen 20 uur en 6 uur.

Het begrip zwaar beroep kan, na advies van het Gemeenschappelijk Comité van alle Overheidsdiensten, bij een in Ministerraad overlegd besluit aangepast worden.’

Artikel VIII.XVI.1 RPPol, zoals vervangen door artikel 6 van het koninklijk besluit van 29 januari 2014, luidt:

‘Hoofdstuk I. - De vierdagenweek met premie

Art. VIII.XVI.1. De personeelsleden, met uitzondering van de aspiranten en de stagiairs, van jonger dan 55 jaar kunnen het stelsel van de vierdagenweek met premie bedoeld in hoofdstuk II van de wet van 19 juli 2012 betreffende de vierdagenweek en het halftijds werken vanaf 50 of 55 jaar in de openbare sector bekomen overeenkomstig de voorwaarden en nadere regelen bepaald in de artikelen 4 en 5 van het koninklijk besluit van 20 september 2012 houdende diverse bepalingen betreffende de vierdagenweek en het halftijds werken vanaf 50 of 55 jaar in de openbare sector.

De personeelsleden, met uitzondering van de aspiranten, de stagiairs en de contractuele personeelsleden, kunnen het stelsel van de vierdagenweek met premie vanaf 50 of 55 jaar bedoeld in hoofdstuk II van de wet van 19 juli 2012 betreffende de vierdagenweek en het halftijds werken vanaf 50 of 55 jaar in de openbare sector bekomen overeenkomstig de voorwaarden en nadere regelen bepaald in de artikelen 4 en 5 van het koninklijk besluit van 20 september 2012 houdende diverse bepalingen betreffende de vierdagenweek en het halftijds werken vanaf 50 of 55 jaar in de openbare sector.’

Deze bepaling maakt de stelsels betreffende de vierdagenweek bedoeld in de wet van 19 juli 2012, van toepassing op bepaalde personeelsleden van de geïntegreerde politie en de algemene inspectie van de federale politie.

10. De voorwaarde die in het voorliggende middel in het geding is, is de in artikel 4, § 3, eerste lid, 1°, van de zo-even aangehaalde wet van 19 juli 2012 bepaalde vereiste dat het betrokken personeelslid op de begindatum van dit verlof voldoet aan de voorwaarde dat het een dienstanciënniteit heeft van ten minste achtentwintig jaar.

De wet van 19 juli 2012 bepaalt niet wat onder 'dienstanciënniteit' wordt begrepen noch hoe die wordt berekend. Los van de vraag of in hoofde van verzoeker dit wettelijk begrip samenvalt met het in artikel II.2, § 1, RPPol bepaalde begrip 'dienstanciënniteit', lijkt dit wettelijk begrip op het eerste gezicht niet samen te vallen met het geheel van de in het raam van de beroepsloopbaan doorlopen tewerkstellingen indien, zoals verzoeker, de aanvrager ook werd tewerkgesteld onder het stelsel van de private sector. *Prima facie* schendt aldus de bestreden beslissing, door te stellen dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste van 28 jaar dienstanciënniteit en door aldus geen rekening te houden met de jaren van tewerkstelling in de private sector, de voormelde bepalingen niet.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

11. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de jaren van tewerkstelling in de private sector niet in rekening mogen worden gebracht ter berekening van de dienstanciënniteit in de zin van artikel 4 van de wet van 19 juli 2012. De kritiek van verzoeker dat 'geen grondig en correct onderzoek' werd gedaan naar de gewerkte jaren in de private sector en dat de eerste verwerende partij geen rekening hield met deze gewerkte jaren, maakt derhalve niet aannemelijk dat de eerste verwerende partij niet met de vereiste zorgvuldigheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de formelemotiveringsplicht

12. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 'betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen' verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op 'afdoende' wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

13. De formele motivering van de bestreden beslissing is hiervoor weergegeven (*supra*, punt 3.3.). Hieruit blijkt op afdoende wijze waarom, naar het oordeel van de eerste verwerende partij, de aanvraag van verzoeker niet werd ingewilligd. Dit volstaat *prima facie* in het licht van de formelemotiveringsplicht. Voorts gaat de formelemotiveringsplicht te dezen niet zover dat ze de eerste verwerende partij ertoe zou verplichten de afdoende motieven nog nader te expliciteren, door zoals door verzoeker geëist te motiveren 'waarom er geen rekening zou moeten gehouden worden met de volledige loopbaan en aldus met alle gewerkte kalenderjaren, en enkel met de dienstanciënniteit.'

14. In zoverre verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing de formelemotiveringsplicht zou schenden 'nu er enerzijds wordt gemotiveerd dat enkel dienstjaren mogen aangerekend worden en anderzijds door de bestreden beslissingen zelf ook jaren gepresteerd bij een andere overheidsdienst in rekening

worden gebracht', volstaat in deze stand van het geding de vaststelling dat verzoeker geen belang heeft bij deze grief nu hoe dan ook uit de behandeling van het middel blijkt, dat verzoeker niet over de wettelijk vereiste achtentwintig jaar dienstanciënniteit lijkt te beschikken.

De schending van artikel 4 (6) van het koninklijk besluit van 12 december 2001

15. In zoverre dat verzoeker ook de schending aanvoert van artikel 6, § 6 (in plaats van 4, § 6 zoals verzoeker verkeerdelijk stelt) van het koninklijk besluit van 12 december 2001 'tot uitvoering van hoofdstuk IV van de wet van 10 augustus 2001 betreffende verzoening van werkgelegenheid en kwaliteit van het leven betreffende het stelsel van tijdskrediet, loopbaanvermindering en vermindering van de arbeidsprestaties tot een halftijdse betrekking' (hierna: het koninklijk besluit van 12 december 2001) - zoals het was ingevoegd bij artikel 3 (in plaats van 2 zoals verzoeker verkeerdelijk stelt) van het koninklijk besluit van 25 augustus 2012 - bemerkt de Raad van State dat deze bepaling onderwijl met ingang van 1 januari 2015 is vervangen door de regeling ingevoegd bij artikel 4 van het koninklijk besluit van 30 december 2014 'tot wijziging van het koninklijk besluit van 12 december 2001 tot uitvoering van hoofdstuk IV van de wet van 10 augustus 2001 betreffende verzoening van werkgelegenheid en kwaliteit van het leven betreffende het stelsel van tijdskrediet, loopbaanvermindering en vermindering van de arbeidsprestaties tot een halftijdse betrekking'.

Los van de vraag of, in het licht van deze vervanging, verzoeker thans nog en belang heeft bij deze grief, merkt de Raad van State op dat luidens artikel 2 van het koninklijk besluit van 12 december 2001, dit besluit van toepassing is op de werkgevers en de werknemers bedoeld in artikel 103*bis* van de herstelwet van 22 januari 1985 'houdende sociale bepalingen.' Deze laatstgenoemde bepaling stelt dat 'deze onderafdeling [Onderafdeling 3*bis* - Toepassing van de collectieve arbeidsovereenkomst gesloten in de Nationale Arbeidsraad tot invoering van een stelsel van tijdskrediet, loopbaanvermindering en halvering van de arbeidsprestaties tot een halftijdse betrekking] van toepassing [is] op de werkgevers en de werknemers bedoeld door de collectieve arbeidsovereenkomst gesloten in de Nationale Arbeidsraad tot invoering van een stelsel van tijdskrediet, loopbaanvermindering en vermindering van de arbeidsprestaties tot een halftijdse betrekking.'

In deze stand van het geding lijkt verzoeker, als statutair personeelslid van de lokale politie, evenwel geen 'werknemer' te zijn in de zin van het voornoemde artikel 103*bis*. De door verzoeker geschonden geachte regelgeving is derhalve *ratione personae* niet op hem toepasselijk, zodat de aangevoerde schending ervan niet-ontvankelijk lijkt.

De schending van het gelijkheidsbeginsel

16. Verzoeker ziet in de eerste plaats een ongelijkheid tussen niet nader aangeduide personeelsleden 'in alle andere openbare diensten', stellende dat voor een personeelslid tewerkgesteld bij een andere openbare dienst, alle kalenderjaren in aanmerking komen en 'dus zijn ganse beroepsloopbaan', wat volgens verzoeker niet zo zou zijn voor een personeelslid van de geïntegreerde politie waar volgens hem enkel de werkelijke diensten in aanmerking worden genomen die het personeelslid verricht vanaf de datum waarop het personeelslid die hoedanigheid heeft verkregen.

Uit de gegevens van de zaak blijkt in deze stand van het geding dat voor de berekening van verzoekers 'dienstanciënniteit' rekening werd gehouden met alle door verzoeker verworven werkelijke diensten in de openbare sector en niet alleen met die verworven in de hoedanigheid van politieambtenaar. Op het eerste gezicht heeft verzoeker aldus geen belang bij deze wettigheidskritiek.

17. In de tweede plaats ziet verzoeker een ongelijkheid tussen niet nader aangeduide personeelsleden ‘in de privésector’, stellende dat voor hen rekening wordt gehouden met de volledige beroepsloopbaan.

Verzoeker verzuimt aan te duiden met welke personeelsleden ‘in de privésector’ hij zijn rechtspositieregeling vergelijkt. In de mate dat hij zou betogen dat ‘alle andere’ werknemers in de private sector per definitie recht zouden hebben op het stelsel van de vierdagenweek - aldaar tijdskrediet geheten - lijkt zulks op grond van de lezing van artikel 8, § 3 van de cao nr. 103 niet het geval te zijn, los van de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat politieambtenaren zoals verzoeker en (alle) werknemers uit de private sector op het vlak van dit onderdeel van hun rechtspositieregeling vergelijkbare categorieën zijn (cfr. Arbitragehof 30 januari 2007, nr. 25/2007, punten B.4.1-B.4.2.; GwH 18 juni 2009, nr. 102/2009, punten B.4.1.-B.4.2.; GwH 9 augustus 2012, nr. 102/2012, punten B.6.1-B.6.2. en GwH 25 april 2013, nr.59/2013, punt B.6). In deze stand van het geding stelt de Raad van State derhalve vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat alle categorieën van werknemers uit de private sector recht hebben op het stelsel van de vierdagenweek op grond van een beroepsloopbaan van achtentwintig jaar.

18. Verzoeker vraagt tot slot de Raad van State, ‘indien de Raad van State het nodig acht’, een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

Volgens artikel 26, § 3, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 ‘op het Grondwettelijk Hof’, is een rechtscollege niet ertoe gehouden een prejudiciële vraag te stellen in het geval de vordering spoedeisend is en de uitspraak over de vordering slechts een voorlopig karakter heeft, behalve wanneer er ernstige twijfel bestaat over de verenigbaarheid van een wet, een decreet of een in artikel 134 Grondwet bedoelde regel met een van de in artikel 26, § 1, bedoelde regels of artikelen van de Grondwet en geen vraag of beroep met hetzelfde onderwerp bij het Grondwettelijk Hof aanhangig is.

De voorliggende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing is een procedure die spoedeisend is en een voorlopig karakter heeft in de zin van de voormelde bepaling. Uit wat voorafgaat, volgt dat verzoeker geen argumenten heeft aangebracht die de Raad van State ernstig kunnen doen twijfelen aan de grondwettigheid van (onder meer) de wettelijke bepaling die hij in de zaak betrekt, noch blijkt uit de gegevens waarop de Raad van State acht kan slaan, dat een vraag of beroep met hetzelfde onderwerp bij het Grondwettelijk Hof aanhangig is.

19. De prejudiciële vraag wordt niet gesteld.

De schending van richtlijn 2000/78/3G

20. Verzoeker voert ook de - rechtstreekse - schending aan van artikel 2 van de richtlijn 2000/78/EG.

Uit vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie volgt dat in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn, particulieren zich voor de nationale rechter op die bepalingen kunnen beroepen tegenover de staat, wanneer deze heeft nagelaten de richtlijn tijdig in nationaal recht uit te voeren dan wel deze onjuist heeft uitgevoerd (zie onder meer HvJ 24 januari 2012, nr. C‑282/10, Dominguez, punt 32; HvJ 5 oktober 2004, nrs. C-397/01 e.a., Pfeiffer, punt 103 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

In deze stand van het geding volstaat te dezen de vaststelling dat verzoeker niet aanvoert dat de omzetting van de geschonden geachte bepaling van de voormelde richtlijn niet op correcte wijze zou zijn gebeurd, hetgeen inhoudt dat hij niet rechtstreeks de schending van de geschonden geachte bepaling uit de richtlijn kan inroepen. In die mate is de grief derhalve niet-ontvankelijk.

De schending van de overige aangevoerde bepalingen

21. Wat de aangevoerde schending van de overige geschonden geachte bepalingen betreft, wordt er geen specifieke argumentatie opgebouwd, zodat deze grieven geacht moet worden ofwel samen te vallen met wat hiervóór al is besproken, ofwel niet ontvankelijk te zijn.

Conclusie

22. Het eerste middel is niet ernstig."

10. Verzoeker betwist deze conclusie niet. Na kennisneming van het verslag van het auditoraat, heeft verzoeker immers niet de gelegenheid benut die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven.

De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het auditoraatsverslag en het arrest nr. 231.360 van 27 mei 2015 bijvallend, het eerste middel ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

11. Verzoeker put een tweede middel uit een schending van artikel VIII.XVI.1 RPPol, van artikel 6 van het koninklijk besluit van 29 januari 2014, van artikel 4 van de wet van 19 juli 2012, van de zorgvuldigheidsplicht en van de motiveringsplicht.

Hij zet uiteen dat hij vanaf 28 mei 1999 tot 30 april 2005, oftewel zes jaar voldeed aan de vereiste tewerkgesteld te zijn geweest in een zwaar beroep. Voorts betoogt hij dat hij van 1 mei 2005 tot 31 december 2010 was tewerkgesteld als wachtofficier waarbij hij werkte in wisselende ploegen. De bestreden beslissing schendt de voormelde bepalingen omdat ze stelt dat de functie van wachtofficier niet voldoet aan de omschrijving van zwaar beroep. Ze schendt de motiveringsplicht aangezien volgens verzoeker niet wordt gemotiveerd waarom de dienst als wachtofficier als zodanig niet wordt erkend. Volgens verzoeker gaat het wel om "wisselende ploegen van ten minste 2 werknemers" en de bestreden

beslissing lijkt een bijkomende voorwaarde op te leggen, namelijk dat er minstens twee ploegen bemand met minstens twee personen per ploeg gelijktijdig aan het werk moeten zijn, wat volgens verzoeker evenwel niet is voorzien in artikel 4 van de wet van 19 juli 2012. In de wet is niet voorzien dat één ploeg dient te bestaan uit twee vast benoemde personeelsleden.

Voorts voert hij aan dat “zonder enige toelichting omtrent de inhoud en de geleverde dienstprestaties van verzoeker”, de bestreden beslissing stelt dat geen van beide functies zou voldoen aan de omschrijving van zwaar beroep. Volgens verzoeker wordt zonder enige motivering gesteld dat de diensten in de wijkdienst eveneens niet zouden voldoen aan deze definitie. Er is volgens verzoeker voorts sprake van een tegenstrijdige motivering, daar waar de diensten vanaf 1999 tot 2005 wel aanzien worden als zwaar beroep en de diensten van 2005 tot 2010 niet, “alwaar deze diensten in weze niet veel verschillen.”.

Er is voorts sprake van een onvolledige en tegenstrijdige motivering waar gesteld wordt dat de dienst als wachtofficier niet voldoet aan de definitie van wisselende ploegen. Deze dienst werd uitgevoerd in twee afwisselende shiften en het feit dat deze dienst een eenmansdienst is, doet volgens verzoeker niets ter zake nu in de wet een eenmansdienst niet expliciet is uitgesloten aangezien in de wet wordt gesteld dat er minstens twee ploegen dienen te zijn van minstens twee vast benoemde personeelsleden. Volgens verzoeker waren deze twee personeelsleden eveneens voorhanden “aangezien het personeelslid van de vroege, werd afgelost door het personeelslid van de late, die hetzelfde werk doen, zowel qua inhoud als qua omvang en die elkaar in de loop van de dag opvolgden zonder dat er een onderbreking was tussen de opeenvolgende ploegen en zonder dat de overlapping meer bedroeg dan één vierde van de dagtaak en de ploegen alterneerden.”.

Tot slot, is volgens verzoeker in de bestreden beslissing geen enkel onderzoek gedaan naar zijn werkelijk gepresteerde uren en wordt er “maar in

het wilde weg […] geargumenteerd", wat de motiveringsplicht en de zorgvuldigheid schendt.

12. Verzoeker herhaalt in zijn memorie van wederantwoord en in zijn laatste memorie integraal het initieel in zijn verzoekschrift uiteengezette middel. De enige toevoeging heeft betrekking op het begrip "ploeg". Verzoeker benadrukt dat "het werk in wisselende ploegen" in de wet duidelijk omschreven staat als "de ploegenarbeid in minstens twee ploegen van minstens twee vast benoemde personeelsleden die hetzelfde werk doen, zowel qua omvang en die elkaar in de loop van de dag opvolgen zonder dat er een onderbreking is tussen de opeenvolgende ploegen". Hieruit kan volgens verzoeker niet afgeleid worden dat elke ploeg dient bemand te zijn met twee vast benoemde personeelsleden, doch dat elke ploeg een vast benoemd personeelslid dient te bevatten, en dat er zo minstens twee ploegen dienen te zijn.

Beoordeling

13. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van dit middel op grond van de overwegingen van het tussenarrest nr. 231.360 van 27 mei 2015 dat het letterlijk citeert:

> "*De schending van artikel 4 van de wet van 19 juli 2012*
>
> 24. In wezen voert verzoeker de schending aan van het begrip 'het werk in wisselende ploegen' zoals bepaald in het hiervoor reeds aangehaalde artikel 4, § 3, tweede lid, 1°, van de wet van 19 juli 2012 (*supra*, punt 9) en dat hierna gemakshalve wordt hernomen:
>
> '[…]
>
> Voor de toepassing van het eerste lid, 2°, wordt als zwaar beroep beschouwd :
>
> 1° het werk in wisselende ploegen, meer bepaald de ploegenarbeid in minstens twee ploegen van minstens twee vastbenoemde personeelsleden, die hetzelfde werk doen, zowel qua inhoud als qua omvang en die elkaar in de loop van de dag opvolgen zonder dat er een onderbreking is tussen de opeenvolgende ploegen en zonder dat de overlapping meer bedraagt dan één vierde van hun dagtaak, op voorwaarde dat het vastbenoemd personeelslid van ploegen alterneert;
>
> […].'
>
> Uit deze bepaling blijkt dat de twee wisselende ploegen die in deze bepaling aan de orde zijn, 'minstens twee vastbenoemde personeelsleden' moeten bevatten.

25. Anders dan wat verzoeker stelt, is aldus geen werk in wisselende ploegen in de zin van de aangehaalde bepaling, het werk in wisselende ploegen waarvan elke ploeg bestaat uit één vastbenoemd personeelslid.

Verzoeker betwist niet dat de dienst als wachtofficier een eenmansdienst is, zodat de bestreden beslissing - door te stellen dat verzoeker niet in wisselende ploegen van ten minste twee werknemers of in onderbroken diensten of gewoonlijk in nachtdiensten heeft gewerkt - de voormelde bepaling niet lijkt te schenden noch lijkt ze aldus een bijkomende voorwaarde op te leggen.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

26. Uit wat voorafgaat, blijkt dat niet is aangetoond dat de dienst als wachtofficier een zwaar beroep is in de zin van de hiervoor aangehaalde bepaling. De kritiek van verzoeker dat 'geen enkel onderzoek' werd gedaan naar de werkelijk gepresteerde uren door verzoeker, maakt derhalve niet aannemelijk dat de eerste verwerende partij niet met de vereiste zorgvuldigheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de formelemotiveringsplicht

27. De draagwijdte van de formelemotiveringsplicht is hiervoor uiteengezet (*supra*, punt 12).

In zoverre verzoeker aanvoert dat er sprake is van een onvolledige en tegenstrijdige motivering inzake het motief dat de dienst als wachtofficier niet wordt beschouwd als zwaar beroep, blijkt uit de formele motivering op afdoende wijze waarom, naar het oordeel van de eerste verwerende partij, de aanvraag niet werd ingewilligd, derwijze dat verzoeker aldus voldoende duidelijkheid heeft over dit motief, wat overigens ook blijkt uit het feit dat hij in het middel ook de wettigheid van dit motief betwist. Dat te dezen volgens verzoeker het motief dat het niet zou gaan om wisselende ploegen van ten minste twee werknemers niet 'correct' is, is geen zaak van formele motivering, maar van wettigheid van het motief. En zoals uit de voorgaande behandeling van het middel blijkt, lijkt in deze stand van het geding dit motief 'correct' te zijn.

28. In zoverre verzoeker kritiek heeft op het feit dat zonder enige motivering wordt gesteld dat de diensten in de wijkdienst eveneens niet zouden voldoen aan de definitie van zwaar beroep, gaat de formelemotiveringsplicht niet zover dat ze de eerste verwerende partij ertoe zou verplichten het motief dat de diensten in de wijkdienst eveneens niet voldoen aan de definitie van wisselende ploegen, nog nader te expliciteren.

In zoverre verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing tegenstrijdig is waar ze zijn diensten in de periode van 1999 tot 30 april 2005 beschouwt als zwaar beroep en de diensten vanaf 2005 tot 2010 niet, beperkt hij zich tot de blote bewering dat deze diensten in wezen niet veel verschillen, doch toont hij niet aan noch beweert hij dat hij in de periode van 1999 tot 30 april 2005 niet in ploegen bestaande uit twee personen, zou hebben gewerkt.

De schending van de overige aangevoerde bepalingen

29. Wat de aangevoerde schending van de overige geschonden geachte bepalingen betreft, wordt er geen specifieke argumentatie opgebouwd, zodat deze grieven geacht moet worden ofwel samen te vallen met wat hiervóór al is besproken, ofwel niet ontvankelijk te zijn.

Conclusie

30. Het tweede middel is niet ernstig.".

In de mate verzoeker hiertegen inbrengt dat uit artikel 4, § 3, tweede lid, 1°, van de wet van 19 juli 2012 niet kan worden afgeleid dat elke ploeg dient bemand te zijn met twee vast benoemde personeelsleden, doch dat

elke ploeg een vast benoemd personeelslid dient te bevatten, en dat er zo minstens twee ploegen dienen te zijn, wordt in het auditoraatsverslag nog overwogen dat volgens het Van Dale Woordenboek het begrip “ploeg” betekent: ‘groep van personen die tot een bepaald doel bijeenbehoren of bijeenzijn’. Een ploeg impliceert aldus noodzakelijkerwijze dat er minstens twee (of meer) personen zijn. Dit is ook wat artikel 4, § 3, tweede lid, 1°, van de wet van 19 juli 2012 duidelijk bepaalt, waar het ‘wisselende ploegen’ omschrijft als ‘de ploegenarbeid in minstens twee ploegen van minstens twee vastbenoemde personeelsleden (…)” […], waarbij het woord ‘van’ synoniem is van ‘bestaande uit. Aangezien verzoeker niet betwist dat de dienst van wachtofficier een eenmansdienst is, heeft de eerste verwerende partij in de bestreden beslissing terecht kunnen oordelen dat deze dienst niet in aanmerking komt als ‘zwaar beroep’. Verzoekers argument vermag aldus niet tot een ander besluit te nopen dan in arrest nr. 231.360.

14. Verzoeker betwist deze conclusie niet. Na kennisneming van het verslag van het auditoraat, heeft verzoeker immers niet de gelegenheid benut die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven.

De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het auditoraatsverslag en het arrest nr. 231.360 van 27 mei 2015 bijvallend, het tweede middel ongegrond.

VI. Rechtsplegingsvergoeding

Wat de vraag van de eerste verwerende partij betreft

15. De eerste verwerende partij vraagt in haar laatste memorie om de “kosten ten laste te leggen van de verzoekende partij, met inbegrip van de wettelijk voorziene rechtsplegingsvergoeding ten belope van 840,00 EUR, zijnde het basisbedrag”. Zij zet met verwijzing naar de artikelen 30/1 van de

gecoördineerde wetten op de Raad van State en 67, §§ 1 en 2, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘houdende regeling van de rechtspleging voor de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State’ (hierna: Algemene procedureregeling), uiteen dat “[a]angezien verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift zowel de schorsing als de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing vorderde en de PZ Demerdal reeds bij de behandeling van de vordering tot schorsing werd bijgestaan door een advocaat de PZ Demerdal dan ook aanspraak [maakt] op een rechtsplegingsvergoeding van 840, 00 EUR.”.

Beoordeling

16. Gelet op het feit dat de eerste verwerende partij als de in het gelijk gestelde partij in de zin van artikel 30/1, § 1, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan worden beschouwd, kan gevolg worden gegeven aan haar verzoek om een rechtsplegingsvergoeding toegekend te krijgen.

Wat het gevraagde bedrag betreft, kan enkel het basisbedrag ten belope van 700 euro worden toegekend, nu de eerste verwerende partij pas in het kader van het beroep tot nietigverklaring middels haar advocaat een procedurestuk indient en de rechtsplegingsvergoeding juist een tegemoetkoming is in de kosten en honoraria van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij.

Wat de vraag van de tweede en derde verwerende partij betreft

17. De tweede en de derde verwerende partij vragen in hun laatste memorie dat verzoeker zou worden veroordeeld tot het betalen van “een rechts-plegingsvergoeding hoger de basisrechtsplegingsvergoeding”.

Beoordeling

18. Aangezien verzoeker met zijn enig verzoekschrift de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van zowel de beslissing van 12 juni 2014 van het politiecollege van de politiezone Demerdal als de beslissing van 20 oktober 2014 van de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant vorderde, wordt een basisrechtsplegingsvergoeding van 700 euro toegekend.

De tweede en derde verwerende partij kunnen voorts worden gevolgd waar zij stellen dat verzoeker, door in zijn verzoek tot voortzetting "zonder meer" de voortzetting van de procedure te vragen, hen ten onrechte heeft "meegesleept in een procedure waaromtrent het toch duidelijk is dat zij niet hoeven aangesproken te worden".

De gevraagde verhoging van 20 % kan aan de tweede en de derde verwerende partij samen worden toegekend.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 400 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro ten gunste van de eerste verwerende partij en een rechtsplegingsvergoeding van 840 euro ten gunste van tweede en derde verwerende partij samen, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeventien januari tweeduizend zeventien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,

bijgestaan door

Johan Pas,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Johan Pas	**Geert Debersaques**